

WIE SCHRIJFT, DIE BLIJFT!

Deze heerlijk platte kreet kwam vanochtend bij mij op toen ik bedacht dat ik nog een column als vertrekkend TGV-redacteur moest schrijven. Hoe alles zo mooi samenkomt - ook vanochtend eindelijk mijn lange tijd vergeefs gezochte, rode vulpen gevonden, waarmee ik weer eens dagboek wil schrijven. Dat moet heel goed voor mij zijn, vindt tenminste mijn dochter. Het dagboek – van Italiaanse makelij zoals zij trots melde, toen ik het mij op mijn verjaardag kreeg – ligt sindsdien wat aanklagend te wachten, naast mij, op mijn bureau.

Nu is de pen er ook. Hij zat in de zak van een oude broek die ik aandeed. Wat hangen die dingen toch wonderlijk samen. Gisteravond was ik met een Duitse vriendin naar een Duitse film in een filmtheater, propvol met, nee, geen oudere Duitse-leraar-types maar vooral jonge vlotte Duitsers. *Lila, Lila*. Een filmkomedie. Beetje langdradig, maar altijd leuk om te zien hoe mensen in je land van herkomst denken en zich gedragen en dat te vergelijken met Nederland. Daarom kijk ik ook vaak Duitse krimi's op tv. Dan zie je de Tijdgeest: innige, respectvolle relaties tussen jonge carrièrevrouwen en hun alleenstaande vaders.

Lila, Lila gaat over een jonge, wat saaie ober die verliefd wordt op een literatuurminnende jonge vrouw. Om haar voor zich te winnen koopt hij op de rommelmarkt het nachtkastje, wat zij mooi had gevonden. In de la ontdekt hij het manuscript van een roman en geeft haar die te lezen. Zij wordt nu onmiddellijk verliefd op de schrijver en laat in het geheim de roman publiceren. Het wordt een absolute hit en de arme ober moet het gevierde, veelbelovende jonge talent spelen en zij blijft met hartstocht de rol met zijn persoon vermengen. Een hoop verwisselingen volgen, zoals dat in komedies gebruikelijk is. Gelukkig ook de gewenste ontknoping aan het einde - en de Liefde die toch dieper ging dan de uiterlijke schijn!

Mijn stoere vriendin schamperde wat over het happy end maar ik was er vóór, want dat is toch wat we willen! Zeker na een dag als geestelijk verzorger in een ziekenhuis gewerkt te hebben! Niet dat daar happy ends ontbreken, maar geloof, hoop en liefde moet je wel blijven voeden, vooral bij jezelf.

Geloven is toch ook de stap in het ongewisse durven doen, uitreiken? Vertrouwen dat er samenhangen zijn. Zoals tussen een column schrijven, een rode vulpen, Italiaans dagboek, onnozele film en dit vooruitstrevende blad voor geestelijk verzorgers. Dat vertrouwen bibbert soms een beetje en dan moet je er lief voor zijn, een beetje zakken in je arme lichaam – om de gekleurde draad weer op te pakken. Want we denken niet met onze voeten en lopen niet op onze kop, maar moeten ons met het hele lichaam bezig houden (Merleau-Ponty). Ons lichaam, het geheel, wat denkt en voelt en altijd zinvol gericht is op de wereld en ernaar uitreikt.

Laat ik er daar dan morgen weer naar luisteren, aan het werk met anderen en met mezelf.

Beate Giebner,
geestelijk verzorger AMC Amsterdam,
redacteur TGV